

חשיבה חיובית בקיבוץ בארי

סיפורה המדהים ומעורר ההשראה של פרח פילו מלמד את כולנו שיעור עמוק במשמעות הרעיון של 'חשוב טוב ויהיה טוב'.

התקפה בשמחת תורה

הרבי תמיד אומר: "חשוב טוב ויהיה טוב". בהתוועדות שהתקיימה בשנת תשמ"ח זכיתי לשמוע את הרבי אומר: "זאגט נשיא דורנו, טראכט גוט וועט זיכער זיין גוט! תחשוב טוב ובוודאי יהיה טוב!". השבוע התפרסם סיפור שמוכיח את הכוח של חשיבה חיובית.

קיבוץ בארי שהוקם בשנת 1946 הוא הקיבוץ הגדול ביותר מתוך אחד עשר קיבוצים באזור הזה. בליל שבת, לילה לפני ההתקפה הנוראה שקיבלה את השם 'השבת השחורה', חגגו תושבי הקיבוץ שבעים ושבע שנים להקמתו והייתה מסיבה גדולה. עד לאותה שבת חיו בקיבוץ 1,100 תושבים. זהו קיבוץ לא דתי המשתייך לתנועה הקיבוצית, ורק בשנת 2006 נחנך בית כנסת בקיבוץ. באותה שבת בארי הותקף על ידי יותר ממאה מחבלים בצורה נוראה ויותר מ-110 איש נהרגו בקיבוץ. למעשה הם איבדו עשר אחוז מתושבי הקיבוץ. מה שקרה שם זה משהו נורא.

באותו קיבוץ גרה אישה בת 75, שמה פרח פילו שתחיה. הוריה היו ניצולי שואה מהונגריה שעלו לארץ בשנת 1957 והתיישבו בקיבוץ בארי. הוריה באו מבתים מסורתיים אבל בעקבות השואה הם התרחקו לגמרי מהיהדות. לפרח עצמה לא היה שום רקע דתי אבל הבת שלה חזרה בתשובה והפכה לחסידת חב"ד, התחתנה והקימה משפחה חב"דית. בנה משמש כשליח בברלין. את כל זה אני נותן כרקע למה שאירע לה בשבת בבוקר בתוך הקיבוץ.

בשעה 6:30 בבוקר, כאשר נשמעה אזעקה, פרח פילו ירדה על הספה. היא תפסה חצי בקבוק מים שהיה לידה ושמיכה עבה ורצה לממ"ד. (ממ"ד זה 'מקלט' שהחוק מחייב שיהיה בכל בית בישראל). היו לה 15 שניות בלבד כדי להגיע לממ"ד!

אני מוגנת, השם שומר עלי

בתחילה פרח מאוד פחדה. היא שמעה מטר של רקטות עובר מעל ראשה ולא לקח הרבה זמן עד שבאפליקציה של חברי הקיבוץ התחילו להופיע הודעות שישנם מחבלים בקיבוץ. ואז היא החלה שומעת יריות ואנשים צועקים בערבית. לפי מי שמדווח באפליקציה היא ידעה בדיוק היכן המחבלים נמצאים.

אחד הדברים שהיא למדה מהנכדים החב"דיים שלה זהו הכוח של חשיבה חיובית. איך שהוא היא מצאה מחברת שבה היא כתבה לעצמה "אני מוגנת, הוריי הם ניצולי שואה ואני יודעת שה' שומר עלי. תודה לך הקב"ה על כל מה שאתה עושה למעני. תודה לרבי מליובאוויטש שמתפלל עלי ולכל החסידים שלו שבוודאי מתפללים עלי. אני מוגנת".

ואז היא נזכרה שבתוך הממ"ד יש לה 'ערכה' שבתוכה נמצאת תמונה של הרבי וספר חת"ת שכולל חומש תהלים ותניא. היא הניחה את התמונה של הרבי על החזה ואת ספר החת"ת ממש על הלב שלה, ואמרה: "רבי, אתה עכשיו אחראי על הלב שלי ואני יודעת שאני יהיה בסדר". כל זה קורה כשהיא יושבת בחושך, שכן היא לא רצתה שיראו שיש מישהו בפנים.

בתוך החושך היא גם מצאה כמה עוגיות, והיות שהזמן עובר ורעש הצעקות והיריות רק מחמירים, היא הבינה בחושים הבריאים שלה שזה ייקח הרבה זמן, אז היא חילקה את העוגיות שמצאה, שניים לארוחת בוקר שניים בצהריים ושניים בערב. היות שהיה ברשותה רק חצי בקבוק מים, אז גם זה היא נטלה במינון: רק שתי לגימות בכל ארוחה, כדי שיספיק לזמן ממושך. צריך לזכור שבממ"ד אין שירותים. היא מצאה איזשהו סיר והשתמשה בו.

בינתיים היא יצרה קשר עם הבן שלה אורן שגר לא רחוק ממנה. הוא הודיע לה: "אמא'לה, אני מגיע לחלץ אותך". היא שמחה לשמוע את זה. עבר זמן והוא ביקש ממנה שתשלח בוואטסאפ את המיקום שלה. עבר עוד קצת זמן ואז הוא הודיע: "אמא'לה, הצטרפתי ליחידת דובדבן (שזו אחת מיחידות העילית בישראל). יש להם שלושה טנקים ובאים להציל אותך". עבר זמן והיא לא שומעת שום דבר.

בינתיים היא כל הזמן חוזרת על המנטרה: "אני מוגנת ויש הגנה סביבי. תודה לך אלוקים, תודה לך הרבי, תודה לכל אלו שמתפללים עלי".

12 מחבלים ונס אחד

הזמן עובר והבטרייה של הטלפון שלה נגמרת. היא נשארת לבד בחושך ובלי טלפון. ואז היא שומעת את המחבלים נכנסים לתוך הבית שלה. למזלה, לפני עשר שנים בערך אחרי התקפת מחבלים באזור היא החליטה להתקין מנעול חזק לדלת של הממ"ד. היא הבינה שבלי מנעול טוב הממ"ד לא יגן עליה.

המחבלים ניסו לפתוח את הממ"ד אך לא הצליחו. הם ירו על הדלת והשתמשו בכל מיני חומרי נפץ, אבל משום מה הם לא הצליחו לפתוח את הדלת בשום אופן. המחבלים ניגשו לחלון וניסו לפרוץ אותו אך לא הצליחו. בכל הזמן הזה היא יושבת בפינה בתוך החדר וחוזרת על המנטרה אלפי פעמים. וכך עוברים שעות על שעות.

לפתע מתחילים להיכנס דאגות בליבה, למה בנה אורן לא הגיע, אולי קרה לו משהו? ואז הביטחון שלה שהיא מוגנה התחיל קצת להתערער. עבר קצת זמן והיא שוב חיזקה את עצמה שהיא מוגנת ושהכול יהיה בסדר.

בינתיים בתוך הבית שלה מתנהלת מלחמה. מאוחר יותר התברר לה ש-12 מחבלים

התבצרו אצלה בבית והחיילים לא יכלו להשתלט עליהם. הצבא הביא בולדוזר כדי להחריב את הבית ורק כך הם הצליחו להשתלט על המחבלים.

ואז היא שומעת כיצד שוברים את התקרה של הבית שלה, מחריבים לה את הבית כשהיא בפנים! כתוצאה מכך, נוצר סדק בדלת של הממ"ד. למזלה המחבלים לא זיהו אותן, אבל דרכו נכנס אבק, ומכיוון שיש לה קשיי נשימה זה רק הזיק לה, בנוסף לכך שיש לה סוכרת.

רבתיי. האישה הזו ישבה בממ"ד במשך 48 שעות, יומיים! ביום שני לפנות בוקר כשכבר היה שקט גמור, היא החליטה לפתוח את החלון כדי לנשום קצת אוויר צח. היא ניסתה לעלות על משהו כדי להתקרב לחלון, אבל התמוטטה והתעלפה וככה היא שכבה. כמה זמן היא לא יודעת, אבל כנראה שעה וחצי. כשהיא התעוררה היה לה יותר כוח והיא החליטה שהיא קופצת מהחלון החוצה.

לבושה עם חלוק לילה בלבד ובלי נעלים לרגליה, היא זרקה את השמיכה העבה על הרצפה מחוץ לחלון כדי שתהיה לה נחיתה רכה, עלתה על כיסא ומשם על מכונת תפירה ישנה שעמדה ליד החלון וקפצה החוצה. היא חשבה שטיפול על הדשא, אבל זה היה מלא בחלקי בטון שנפלו מהתקרה שהם שברו. היא נפצעה מהנפילה אבל הצליחה להתרומם והלכה עקב בצד אגודל על גבי השמיכה כשבחוץ דממת מוות.

מסביבה שרר חורבן כה נורא שהיא לא הצליחה לזהות את הקיבוץ שהיא גרה בו כל חיה. בדרך היא מצאה בקבוק מים מינרלים ומיד שתתה חצי בקבוק. זה נתן לה את הכוח להמשיך ללכת. ואז היא מצאה קולנועית עם מפתח בפנים. זה היה ממש נס, במשך כל הזמן היא אמרה "תודה לך הקב"ה על כל הניסים שאתה עושה עבורי".

היא נסעה עם הקולנועית עד לשער ושם היא ראתה חיילים. פרח עדיין חששה שכן היא לא הייתה בטוחה האם הם משלנו או משלהם. היא התקרבה באיטיות לקבוצה שהיה נראה לה שהם משלנו וצעקה: "חיילים!". היא הייתה כל כך חלשה שבהתחלה הם לא שמעו אותה. כשהחיילים זיהו אישה מבוגרת הם רצו אליה וטיפלו בפציעה שהייתה לה מהנפילה.

הבקשה הראשונה שלה הייתה להתקשר לבנה אורן שדאגה לו כל כך הרבה שעות. מתברר שהוא המתין מחוץ לקיבוץ כי הצבא לא הרשה לו להיכנס לתוכו בגלל הקרבות שהתנהלו שם במשך יומיים. תוך דקות ספורות הם התאחדו ואת השמחה של האיחוד אי אפשר לתאר.

ביטחון וחשיבה חיובית

מה קרה פה בעצם? מה עומד מאחורי אותה אמרה חסידית "חשוב טוב ויהיה טוב"?

על הדולר כתוב "בה' אנו בוטחים - In G-d We Trust". בהזדמנות מסויימת כאשר הרבי חילק דולרים לחסידים עבר גם הרב שאר ישוב כהן ע"ה, הרב הראשי לחיפה. הרבי אמר לו: "אתה בוודאי יודע שעל הדולר כתוב 'בה' אנו בוטחים', לא

'מאמינים', ואז הרבי הוסיף ואמר: "ההבדל בין אמונה לביטחון הוא מן הקצה אל הקצה". אדם יכול להאמין בקב"ה שכל מה שקורה איתו בא מאיתו ית', בין הדברים הטובים ובין אלו שאינם טובים. בטחון פירושו שאתה בוטח בו שהוא יעשה את הכי טוב עבורך. וכמו שהרבי הוסיף: "אתה מעביר לו את הכל".

זה כמו בני זוג שבוטחים אחד בשני שהם יעשו עבור הילדים את הכי טוב. אתה מפקיד את הילד רק ביד מישהו שאתה יודע שרק טובתו של הילד עומדת מול עיניו, כך אדם צריך לבטוח שהקב"ה יעשה את הכי טוב עבורו.

בטחון אמיתי בהקב"ה, אומר הרבי, פירושו שגם במצב שאין שום תקווה בדרך הטבע, בכל זאת אדם בוטח בה' שהוא הולך לעשות לו רק טוב, ואז הבטחון הזה עצמו מייצר את הכלי ומזכה אותו שהקב"ה אכן יעשה לו נס שהוא למעלה מדרך הטבע (לקו"ש ח"ג עמ' 883 ואילך ועוד).

זה בדיוק מה שקרה עם הגברת פרח שתאריך ימים ושנים. כל אחד אחר שהיה נמצא במקום כזה היה מתייאש. במשך 48 שעות מתרחשת מלחמה של ממש בתוך הבית שלה, ו-12 מחבלים מנסים במשך שעות לפרוץ את הדלת לממ"ד, הצבא עצמו החריב לה את הבית וחלילה יכול היה לקבור אותה מתחת להריסות. זהו מצב שבדרך הטבע אין שום סיכוי לשרוד אותו. אחרי שהצבא הרג את המחבלים הוא אפילו לא חיפש אותה שם. הם לא ציפו שמישהו יצא חי מהבית הזה. מה שהציל אותה היה הבטחון שלה בה' שהיא מוגנת ולא יקרה לה שום רע, והקב"ה שומר עליה והרבי מתפלל עבורה.

זוהי חשיבה חיובית פר אקסלנס. לזה בדיוק הרבי התכוון "תחשוב טוב ובוודאי יהיה טוב", כי המחשבות הטובות יוצרות את המציאות שכך יקרה בפועל.

גברת פרח פילו סיפרה שהיא בעצמה לא יודעת מאיפה הגיעה אליה כזאת אמונה חזקה. היא מעולם לא הייתה מודעת שיש לה כזאת אמונה איתנה. דווקא ברגע הכי קריטי של החיים שלה האיר בה 'עצם הנשמה', והיא זכתה ללמד את כל עם ישראל מה זה "חשוב טוב ויהיה טוב".

האופטימי מנצח

השבוע אנו קוראים את פרשת נח. כשמשווים את נח לאברהם אבינו אנו רואים שהיכן שאברהם אבינו (שנולד עדיין בחיי נח) הצליח, נח כשל. נח ניסה במשך כ-12 שנים לגרום לכך שאנשים יאמינו באלוקים וישפרו את התנהגותם אולם הוא לא הצליח להשפיע אפילו על אדם אחד לחזור בתשובה ולהשתנות, ואילו אברהם אבינו הצליח להפיץ את האמונה בה' אחד, שבסופו של דבר כבשה את כל העולם.

מהו סוד הצלחתו של אברהם אבינו? על נח נאמר ברש"י "מאמין ואינו מאמין" (נח ז, ז). נח היה אדם פסימי שלא האמין שאנשים יקנו את המסר שלו. אברהם אבינו היה אופטימיסט מושבע, שלא משנה מה עבר עליו, לרגע הוא לא איבד את בטחונו בקב"ה.

הקב"ה הבטיח לו בן ומאז ההבטחה עברו עשרות שנים. כל העולם צחק עליו ותהה היכן הבן שהאלוקים שלך הבטיח לך, אבל אברהם לא בא בתלונות לקב"ה

ולא שאל מה עם ההבטחה, אלא היה אופטימי ובטוח שהקב"ה יקיים את הבטחתו. ואכן בזכות זה הוא זכה לנס הגדול.

עם ישראל לא נקראים 'בני נח', אף שגם אנו תולדותיו של נח, אלא 'בני אברהם'. מדוע? כי אנו ירשנו מאברהם אבינו את האופטימיות שלו, את הביטחון בה' שהכול יהיה טוב ולכן אנו בטוחים שגם מהמלחמה הזאת נצא יותר חזקים ומחוזקים, לא רק מבחינה מדינית אלא מה שיותר חשוב, מבחינה נפשית ורוחנית. נתקרב אחד לשני ונהיה שוב עם אחד ומאוחד!